

Букварци

Брзо

(М. Алечковић)

Б. Станчић

Ве-се-ли смо, ве-се-ли смо, пу-не су нам гру - ди, ми ле-њив-ци ви-ше нис-мо,

већ бу-ду-ћи љу - ди, ми ле-њив-ци ви-ше нис-мо, већ бу-ду-ћи љу - ди.

2. Школа нам је, школа нам је
све наше имење,
а плодове што их рађа
називамо знање.

3. Хајд у школу, хајд у школу,
другови букварци,
ми ћемо у школи бити
највреднији ђаци.

Плива патка преко Саве

Пли - ва пат - ка пре - ко Са - ве, но - си пи - смо на - врх гла - ве.

У том пи - сму пи - ше: „Во - лим те све ви - ше!“

Звук-тон

Весело

(П. Стоковић)

З. М. Васиљевић

Ка-да ко-вачку - је и-ли пе-ва ѡук, све што се чу - је на-зи-ва се звук.

2. Кад се чује ветар,
па и крава мук,
знаће свако дете
да и то је звук.

3. Ако песму чујеш
или звона звон,
када неко свира,
то се зове тон.

Срце

Умерено брзо

(Д. Лукић)

Вл. Илић

У ср - цу мо - је ма - ме и мо - је ср - це ку - ћа, кад
ње - но куц - не так, мо - је се чу - је тик.
Ње-но је о-ко то - пло кô о - ко жу-тог сун - ца и у том то-плом
о - ку ста - ну-је и мој лик. 1. 2.
ста - ну-је и мој лик.

Куцање сатова

Умерено

непознати аутор

Тик- так, ти-ка-та- ка, тик- так, ти-ка-та- ка, ти-ка, та- ка, так. И док пе- вам,
и док сви- рам, и кад и-грам ја, са-тић ку-ца рав-но-мер- но, ти-ка, та- ка, так.

Два се петла побише

2
Два се пет - ла по - би - ше на И - ви - но бу - њи - ште;
је - дан ве - ли: „Иш!“ Дру - ги ве - ли: „Да жму - риш!“

Кока снела јаје

Весело

Ј. Горењшек

Ко-ка сне-ла ја - је, ко - ко - дак! Сад ће би-ти гра - је, ко - ко - дак!

Ко-ко ко-ко - дак, ко-ко - дак, ко-ко- дак! Ко-ко ко-ко ко-ко -дак, ко - ко - дак!

Киша и мрав

З. Турјачанин

Ки - ша па - ла на тра - ви - цу, мрав се скри - о под гљи - ви - цу.

По-ру-чу - је ки-ши мрав: „Па-дај са-да сва - ки дан, ку-пи - о сам ки-шо - бран.“

Вишњичица род родила

Живо

народна из Србије

Вишњи-чи-ца род ро - ди - ла, вишњи, вишњи-чи-ца род ро - ди - ла.

Вишњичица род родила,
од рода се саломила.
Нема вишњу кој да бере,
само момче и девојче.

Јесен

Брзо

Ст. П. Коруновић

Не - ста - ло је ле - та, до - шла је - сен жу - та,

не - ма ви - ше цве - Ѯа крај шу - ме и пу - та.

2. А птичице мале
отишли су југу,
нема више песме
у шуми и лугу.

3. Ништа зато, децо,
јесен ће нам проћи,
онда ће нам опет
бела зима доћи.

Дуње ранке

Весело

народна из Србије

И-ди ку-ћи, о - бу-ци се, ле-ле ду-ње ран - ке, ду-ње ран-ке, ду-ње ран-ке,
кру-шке ка - ра - ман - ке, ду-ње ран-ке, ду-ње ран-ке, кру-шке ка - ра - ман - ке.

2. Иди кући, очешљај се,
леле дуње ранке,
дуње ранке, дуње ранке,
крушке караманке.

3. Онда дођи, коло води,
леле дуње ранке,
дуње ранке, дуње ранке,
крушке караманке.

Гусен, гусеница

Гу - сен, гу - се - ни - ца, во - да Ле - пе - ни - ца.
Ко то и - де сам? Нек га бу - де срам!

Ресаво, водо 'ладна

народна песма

Ре - са - во, во - до 'лад - на, Ре - са - во.

Куд бродиш, водо 'ладна, за'одиш?
Морави води бродим, за'одим.

Лопта

Вл. Илић

Кре - да слу - жи за пи - са - ње, сун - ѡер слу - жи за бри - са - ње,
а лоп - та нам слу - жи са - мо да се њо - ме по - и - гра - мо.

Док месец сја

Умерено

Ж. Б. Лили

Ку - ца, ку - ца Пе - ро, прем - да већ је ноћ;
„Дај ми јед - но пе - ро, сад ћу пи - сат ноћ.
Све - ћа ми не го - ри, у - га - сла је пећ.
Вра - та ми о - тво - ри, чуј бар јед - ну реч.“

Куца, куца Перо све док месец сја:
„Дај ми једно перо, писао бих ја.“
„Немој кварат очи, сутра биће дан.“
Сад у мирној ноћи свако снива сан.

Еци, пеци, пец

Е - ци, пе - ци, пец, ти си ма - ли зец.
Ja сам ма - ла пре - пе - ли - ца, е - ци, пе - ци, пец.

Ала веје, веје

Живо

Ст. П. Коруновић

А-ла ве-је, ве-је, шта ма-ри-мо ми, а-ла ве-је, ве-је, шта ма-ри-мо
ми, др-ва и- ма, ни-је зи- ма, па се слат-ко спи. спи.

2. А кад сутра сване,
опет веје снег,
саонице за узице –
сложно сви на брег.

3. Лете, лете санке,
лете као зрак,
са врх брега, преко снега,
док не падне мрак.

Загонетка

Умерено

(J. J. Змај)

Ст. П. Коруновић

Ja зnam је - дну лоп - ту, знаш је и ти, ѡа - че,
кад у - да - риш о зе - мљу, не - Ѯе да од - ска - че.

2. Ако хоћеш да је
подржиш у руци,
а ти онда рукавицу
на руку навуци.

3. Та је лопта бела,
као шећер да је,
нит је кожа, нит је чоја,
дакле – од чега је?

Неваљали зека

Весело

Н. Вукомановић

Ja сам ју - че се - стри - ци чи - ка Сне - шка пра - ви - о,
те му ме - сто но - са шар - га - ре - пу ста - ви - о.

Неки зекан гладница, прави неваљалко,
од тог носа Снешковог одгризао малко.
Јаој, кад га ухватим, ал' ће брука пући,
уши ћу му његове мангупске извући!

Да ли неко зна?

Ко - је и - ме сви - рам са - да шта - пи - Ѯи - ма ва - ма ja,
А - лек - сан - дар, Вук ил' Ве - ра, да ли не - ко зна?

Чворак

Весело

народна песма

Чво- рак, чво- рак, слу - шај са - да ка - ко пе - ва на - ша мла - да!
Хајд' по - го - ди ко же то, па Ѯеш и - Ѯи на ме - сто,
хайд' по - го - ди ко же то, па Ѯеш и - Ѯи на ме - сто.

Једна врана гакала

Јед - на вра - на га - ка - ла и по по - лју ска - ка - ла,
у - то до - Ѯе пр - ни кос и од - гри - зе вра - ни нос!

Митку ноге заболеше

Умерено

народна из Лесковца

mf Мит - ку но - ге за - бо - ле - ше, дрн, дрн, дрн, дрн, дрн, дрн.
Од и - гра - ъна и ри - па - ъна, дрн, дрн, дрн, дрн, дрн, дрн, дрн.
Мит - ку но - ге за - бо - ле - ше, дрн, дрн, дрн, дрн, дрн, дрн.
Од и - гра - ъна и ри - па - ъна, дрн, дрн, дрн, дрн, дрн, дрн.

Чик погоди ко сам

Вл. Илић

Два - пут че - т'ри, пет плус три, из - ра - чу - нај то сад ти.

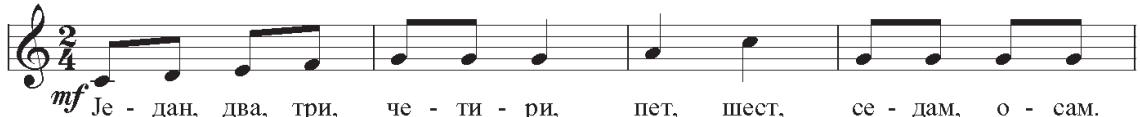

Ре - зул - тат је у - век о - сам, чик по - го - ди ко сам. ||

Рачунање

Брзо

В. Р. Ђорђевић

Је - дан, два, три, че - ти - ри, пет, шест, се - дам, о - сам.

Ко - ли - ко је, да л' ко зна, кад се то - ме до - да два?

Један, два, три, четири,
пет, шест, седам, осам.
Колико је, знаш ли ти,
кад од тога узмеш три?

Како се шта ради

Весело

народна песма

О - ва - ко се ру - ке пе - ру, о - ва - ко, о - ва - ко,

о - ва - ко се ру - ке пе - ру, о - ва - ко, о - ва - ко.

Овако се капа скида, овако, овако...
Овако се лепо пише, овако, овако...
Овако се право стоји, овако, овако...
Овако се лепо седи, овако, овако...
Овако се књига чита, овако, овако...

Пролећна песма

Умерено

Ст. П. Коруновић

Слу-ша-о сам јед-но ју-тро пти-чи - цу, про-ле-ћу је из-ви-ја-ла пес-ми - цу.

Ћи-ју, ћи-ју, ћи-ју, ћи-ју, ћи, ћи-ју, ћи-ју, ћи-ју, ћи-ју, ћи.

2. На ливади бело стадо хладује,
а пастирче пролећу се радује.
Трала, ла, ла...

3. А у бари све жабице крекећу,
радују се и крекећу пролећу.
Кре-ке, кре-ке...

Паче и пчела

Споро

(Р. Петровић)

Вл. Илић

Је - дно па - че жу - то не - ста - шно је би - ло,
ша - ре - ног леп - ти - ра у - је - ло за кри - ло.

Жалио се лептир пчелици у лету:
„Ујео ме, секо, на шареном цвету.“

Песма о коњићу

Брзо

(Г. Тарталья)

Б. Станчић

Клоп, клоп, кло-па, клоп, клоп, клоп, кло-па, клоп, ју-ри ко-њић у га-лоп.

Пре - ко ре - ка, пре - ко го - ра, ју - ри ко - њић чак до мо - ра.
Клоп, клоп, кло-па клоп, ју - ри ко-њић у га-лоп. Клоп, клоп, кло-па клоп, ју - ри ко-њић у га-лоп.

Кукавица

Умерено

из Аустрије

Ку-ку, ку-ку, су-наш-це сја, ку-ку, ку-ку, и пе-вам ја.

Пти-чја се пе - сма ве - се - ло о - ри, а по - ток ма - ли ти - хо жу - бо - ри.

Ку-ку, ку-ку, су-наш-це сја, ку-ка - ви-ца зо-вем се ја.

Весељак

Весело

Вл. Илић

Ја сам пти-ца пр - на, а жут ми је нос, сва-ко де-те зна - де да се зо-вем кос.

По шу-ми-ци ска-чем цу- па, цу- па, цуп. Ма-да чи-тат не знам, и-пак ни-сам глуп.

2. Весело ја звиждим свуда, хоја-хој,
посвуда се ори весео мој пој.

3. По шумици скачем цупа, цупа, цуп.
Мада читат не знам, ипак нисам глуп.

Лептир

(Ј. Савановић)

Н. Хиба

Брзо

Леп - ти - ри - ѡу, леп - ти - ри - ѡу, про - бу - ди се, зо - ре сви - ѡу,

2.

Fine

Умерено

зо - ре сви - ѡу. Ли - ва - де су пу - не ро - се, е - но сун - ца

D. C. al Fine

и - за ко - се, бр - зо кри - ла ши - ри жу - та, че - ка цве - тић у - крај пу - та!

Пролећно коло

Весело

народна из Србије

Пролеће је процива - ло, сунце сне - ба за - сја - ло,
на ли - вади зе - ле - ној и - гра ко - ло ве - се - ло.
Хоп, хоп, скочи - мо и за - пљес - кај - мо: „Тра - ла, ла,
ла, ла, ла, ла, ла!“ Хоп, хоп, скочи - мо
и за - пљес - кај - мо: „Тра - ла, ла, ла, ла, ла, ла, ла!“

Запевале птичице,
зазујале пчелице,
на ливади зеленој
игра коло весело.
Хоп, хоп...

Хвалисави зечеви

Брзо

(Д. Максимовић)

А. Обрадовић

Хвали-ли се зе - че - ви нег-де ис-под гра - на, где су би-ли скуп-ље-ни са
сто - ти-ну стра-на. Пр-ви ре-кô: „Мај-ка да ме жи - ва не гле-да, не бо-јим се
ме-две-да.“ Дру-ги ре-кô: „Та-ко ми ку-пу-со-вог стру-ка, не бо-јим се ву - ка.“
Тре-ћи ре-кô: „Та-ко ми не от-па-ла ру - ка, не бо-јим се ли-си-це, коп-ца ни
ба - у - ка.“ У - том не-што шуш-ну - ло та - мо ис - под гра - на,
по - бег - ли су зе - че - ви на сто - ти - ну стра - на.

Блистај, блистај, звездо мала

Умерено

из Француске

Бли- стај, бли- стај, зве - здо ма - ла, ка - ко си - јаш рад' бих зна - ла.

Ви - со - ко го - ре ви - дим те ја, кô дра - гуль ти све - тло сја.

Бли- стај, бли- стај, зве - здо ма - ла, ка - ко си - јаш рад' бих зна - ла.

Летња песма

Весело

Ст. П. Коруновић

Дра - га де - цо, е - то, до - шло нам је ле - то;
већ цвр - ку - ће ла - ста са ви - со - ког хра - ста.

2. Опет бела рода
по барама хода,
птичице пролећу,
жабице крекећу.

3. Топло сунце сија,
шумица се њише,
у њој шушти чесма,
то је њена песма.

